

11. TĒMA 6. – 12. DECEMBRIS

SAGATAVOJOTIES PĻAUJAI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 5:7-12, Rom. 13:11, 1. Kor. 3:13, Lūk. 7:39-50, Kol. 4:6.

ATMIŅAS PANTS:

“Esiet arī jūs pacietīgi, stipriniet savas sirdis, jo Kunga atnākšana jau ir tuvu!” (Jēk. 5:8)

Grieķu-romiešu laikā (kā arī dažās vietās mūsdienās) pirms kādas augstas amatpersonas ierašanās notiek satraukuma pilna aktivitāte. Tiek tīrītas ielas, mazgāti veikalu logi, stādītas puķes un pastiprināta policijas uzraudzība. Tiek pieliktas visas pūles, lai pārliecinātos, ka amatpersonai ierodoties, viss izskatīsies perfekti.

Grieķu vārds “parousia”, kas ir izmantots visā Jaunajā Derībā Kristus “nākšanai”, ir tehnisks izteiciens, kas apzīmē ķēniņa vai augstas amatpersonas ierašanos. Ja šādas sagatavošanās notika pirms laicīga valdnieka ierašanās, vai tad mums nevajadzētu pielikt visas pūles, lai sagatavotu savas sirdis mūsu Kunga un Glābēja nākšanai?

Bet kā lai mēs sagatavojamies, ja nezinām “to dienu vai stundu” (Mat. 24:36)? Ko nozīmē būt “pacietīgam” un “stiprināt” savas sirdis? Kā tas ir saistīts ar agro un vēlo lietu (Jēk. 5:7)? Lai gan šis nedēļas pantu konteksts, šķiet, ir gala laiks, to galvenā vēsts ir derīga kristiešiem visos laikos. Visā vēsturē un pat mūsu pašu dzīvēs tagad mēs piedzīvojam pārbaudījumus un ciešanas, kas aicina, lai mēs nostājamies stipri ticībā, kā to darīja senatnes pravieši.

Lūdzu, iepazīsties ar šo tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. decembrī!

Gaidot "lietu"

Lauksaimnieki savas dzīves uzturēšanā ir tiešā veidā atkarīgi no laika apstākļiem. Ja laiks ir pārāk sauss vai mitrs, pārāk auksts vai karsts, viņu raža tiks negatīvi ietekmēta. Tādās sausākās zemēs kā Israēla drošības rezerve ir pat vēl mazāka un bagātīga lietus svarīgums īstajā laikā ir ievērojami lielāks. Vienalga, vai labība aug nelielā ģimenes sētā vai lielā saimniecībā, tās vērtība ir tiešā veidā atkarīga no lietus.

Agrais lietus, kas parasti līst oktobrī un novembrī, samitrina augsni un sagatavo to stādīšanai un sēklas dīgšanai. Vēlais lietus martā vai aprīlī nobriedina graudus ražai.

Izlasi Jēk. 5:7. (Sal. 5. Moz. 11:14, Jer. 5:24, 14:22, Joēla 2:23)! Kādu domu par lietu izsaka Vecās Derības panti? Kā tu domā, kāpēc Jēkabs izmanto šo salīdzinājumu saistībā ar Kunga nākšanu? Sk. arī Hoz. 6:1-3; Joēla 2:28, 29.

"Ar agrā un vēlā lietus ilustrāciju, kas austrumu zemēs līst sējas un pļaujas laikā, ebreju pravieši paredzēja garīgas žēlastības izliešanos pār Dieva draudzi neparastos apmēros. Gara izliešanās apustuļu dienās bija sākums agrajam lielumam. Tā rezultāts bija lielisks. [...] Bet, tuvojoties zemes pļaujas noslēgumam, īpaša garīgas žēlastības izliešanās ir apsolīta, lai sagatavotu draudzi Cilvēka Dēla nākšanai. Šī Gara izliešanās ir salīdzināta ar vēlo lietu. "Vēlā lietus laikā" kristiešiem ir jālūdz pļaujas Kungs pēc šī papildus spēka." (E. Vaita "Our Father Cares" 212. lpp.)

Jēzus runā par "pļauju" pasaules noslēgumā (Mat. 13:39). Marka 4:26-29 attēlo līdzīgu ainu kā Jēk. 5:7. Zemkopis gaida labības nobriešanu: "Vispirms asnu, tad vārpu un tad graudu pilnu vārpu. Un, kad augļi ienākušies, viņš tūdaļ laiž sirpi darbā, jo pļaujas laiks ir klāt." (28., 29.p.) Tikai pļaujas laikā ir iespējams atšķirt kviešus no nezālēm (Mat. 13:28-30; sal. ar Mal. 3:17, 18).

Ko fakts, ka nezāles no kviešiem var atšķirt tikai pļaujas laikā, mums māca par to, kā mums vajadzētu izdzīvot savu ticību tagad, pirms pļaujas? _____

Cik tuvu ir "tuvu"?

Jēk. 5:8 apstiprina, ka Kristus nākšana ir "tuvu". Bet kā lai mēs saprotam šo apsolījumu pēc 2000 gadiem?

Jēzus aprakstīja nākotnes valstību (Mat. 4:17, 10:7, 24:33) līdzībās, lai mācītu par neizprotamām "Debesu lietām" ar saprotamu jēdzienu palīdzību. Šo līdzību rūpīga izpēte atklāj, ka valstībai ir divi aspekti: pašreizējā garīgā realitāte un godības pilnā realitāte, kas vēl būs. Visi apustuļi balstīja savu cerību uz drīzu Jēzus nākšanu (Rom. 13:11, Ebr. 10:25, Jēk. 5:9), bet viņi nekad precīzi nerakstīja, kad tas notiks. Līdzīgi mums, viņi gribēja to zināt, bet Jēzus paskaidroja, ka šī informācija viņiem nav vislabākais, ko zināt (Ap. d. 1:6, 7). Galu galā, cik viņi būtu dedzīgi līdzdalīt evaņģēliju pasaulei, ja viņi būtu zinājuši, ka darbs nebūs pabeigts vēl pēc gandrīz 2000 gadiem un vairāk?

Ko Jēkabs domāja, sakot "stipriniet savas sirdis" (Jēk. 5:8), un kā tu domā, kāpēc gaidāmos augļus sauc par "vērtīgiem" ("timos", 7.p.)? (Sk. 1. Tes. 3:13, 2. Tes. 3:3, 1. Pēt. 1:19, 1. Kor. 3:12) _____

Vārds "stiprināt" ("stērizō") nozīmē "stipri nostiprināt". Mums savās sirdīs ir tik ļoti jānododas Kungam, ka tās nav iespējams izkustināt, neskatoties uz spiedienu, kas tiek izdarīts pret mums. Nostiprinoties patiesībā (2. Pēt. 1:12), pastāvot kārdināšanās un izturot pārbaudījumus un ciešanas savas ticības dēļ (Ap.d. 14:22), mēs šo darbu sekmējam.

Garīga izaugsme ir process, kas ne vienmēr ir viegls, bet kas nes "dārgus augļus". Ticīgie, kas ir "Kristus dārgo ("timos") asiņu" atpirkti (1. Pēt. 1:19), ir bezgala vērtīgi savam Debesu "Zemkopim". Vārds "timos" ir lietots, arī lai aprakstītu "dārgos akmeņus", kas ir simbols ticīgajiem – tie ir "uzcelti" uz Kristus, uz pamatakmeņa Dieva garīgajā templī, draudzē (1. Kor. 3:11, 12). No otras puses, Pāvils salīdzina nestabilus ticīgos ar koku, sienu un salmiem, kas nepastāvēs, un, kad nāks Kristus, uguns tos aprīs (1. Kor. 3:12-15). Tāpēc ir svarīgi jautāt sev, vai mūsu enerģija patiešām ir vērsta tai virzienā, ko mēs vērtējam visvairāk, kas mums ir visdārgākais.

"Ikviens darbs kļūs redzams: tā diena to parādīs, jo tas tiks atklāts ugunī, un, kāds ikviens darbs būs bijis, to uguns pārbaudīs." (1. Kor. 3:13) Paskaties uz savu dzīvi! Kāds darbs tas ir? _____

Kurnēšana, čīkstēšana un izaugsme

Kad būs otrā nākšana? Kāpēc mēs vēl joprojām esam šeit? Tas nav pārsteigums, ka tagad, 21. gadsimtā, ir zobgaļi un smējēji. Draudzes vēsturē tas nav nekas jauns. Visbīstamākais drauds Israēlam visā vēsturē nāca nevis no viņu ienaidniekiem, bet no viņu pašu vidus un no pašu sirds. Arī tuvojoties Kunga nākšanai, "mums ir daudz vairāk jābaidās nevis no ārpuses, bet no iekšpuses. [...] Lolotā neticība, izteiktās šaubas, patika pret tumsu iedrošina Jauno eņģeļu klātbūtni un atver ceļu sātana plānu izvešanai". (E. Vaita "Pēdējo dienu notikumi" 156.lpp.)

Tāpēc Jēk. 5:9 brīdina mūs: "Nežēlojieties, brāļi, cits par citu, lai jūs netiktu tiesāti! Redzi, Tiesnesis jau stāv durvju priekšā." Kāda nepatika un kurnēšana tev ir bijusi pret citiem un pat pret draudzi (un varbūt reizēm tam ir bijis pamatots cēlonis)? Jautājums ir, kā jūs pret viņiem izturējāties? Lēnprātīgi, pazemīgi un piedodoši – kā Dievs izturas pret tevi (sk. Lūk. 7:39-50) – vai pēc pasaules standartiem? Esi godīgs pret sevi! _____

Kā jau iepriekš šajā vēstulē lasījām, šķiet, ticīgajiem bija nopietni izaicinājumi, tai skaitā favorītisms (Jēk. 2:1, 9), jaunas aizdomas (2:4), aprunāšana (3:10, 4:11), skaudība (3:14), ķildas (4:1) un pasaulīgums (4:4, 13, 14). Jēkabs neatlaidīgi norāda mums uz dziļiem šo problēmu risinājumiem: ticība (Jēk. 1:3, 6), "iedēstītais vārds" (Jēk. 1:21), brīvības likuma vērā ņemšana (Jēk. 1:25, 2:12), uzticība un dievišķa gudrība (Jēk. 3:13, 17), žēlastība (Jēk. 4:6), tīras rokas un šķīsta sirds (Jēk. 4:8). Viņš arī apgalvo, ka Dieva darbs iekšienē būs ārēji redzams (Jēk. 2:14-26), kas ietvers noskumušo un aizmirsto apmeklēšanu (Jēk. 1:27), žēlastības parādīšanu (Jēk. 2:13) un miera, nevis nesaskaņu sēšanu (Jēk. 3:18).

Visbeidzot, mēs esam atbildīgi Dieva priekšā. Tas, kam mums ir jāatskaitās, ir Kungs, kas ir Tiesnesis un kas atmaksās ikvienam pēc viņa darbiem.

Kā mēs varam pozitīvi iedrošināt un pacelt citus, gaidot Kunga atgriešanos? Kāpēc ir svarīgi to darīt? _____

Pacietīgas izturības veidi

Izlasi Jēk. 5:10, 11! Kas kopīgs ir Ījabam un praviešiem? Kā tu domā, kāpēc šie piemēri ir izcelti? Kādas personīgas mācības mēs varam paņemt no šiem stāstiem, atrodoties paši pārbaudījumos? _____

Israēla pravieši bija uzticīgi, sludinot Kunga vārdu un to nepārveidojot un nemīkstinot. Vēstule ebrejiem, cildinot praviešu uzticību Dievam, skaidri parāda: viņi "aizdarījuši lauvām mutes [Daniēls], izdzēsuši uguns spēku (Šadrahs, Mēšahs, Abēd-Nego), izbēguši zobena asmenim (Elija un Elīza), .. izcietuši .. cietumu (Jeremija un Miha), nomētāti akmeņiem (Zaharija, Jehojadas dēls), sazāgēti (Jesaja) un nokauti ar zobenu (sk. 1. Ķēn. 19:10)" (Ebr. 11:33-37). Protams, arī Ījaba ciešanas ir vispārzināmas, kā arī viņa pacietība, ko viņš parādīja, neskatoties uz izsmieklu un draugu kritiku, kas nāca, lai izteiktu viņam līdzjūtību. Kas šos ticības varoņus un daudzus citus padarīja par citādiem nekā normālie jeb vidusmēra Dieva sekotāji? Jēkabs min vairākas rakstura īpašības: pacietība, izturība un, pāri visam, cerība un uzticība Dievam.

Viena no rakstura iezīmēm ir "pacietība" ("makrothymias"), ko tulko arī kā "atturība". Tā attiecas uz spēju izturēt grūtos apstākļus un pārbaudījumus, paciest to, ko dzīve (vai velns!) mums uzliek. Pravieši izturēja visas savas ciešanas Dieva Vārda dēļ "pacietībā" (Jēk. 5:10). Šis vārds ir bieži lietots Jaunajā Derībā, tai skaitā attiecībā uz Ābrahāmu, kas "pacietīgi" gaidīja daudzus gadus pagaidu dzīvesvietā Dieva apsolījuma papildīšanas dot viņam dēlu (Ebr. 6:12, 15). Tas apraksta arī Jēzu, kas pacietīgi panesa visas Savas ciešanas un nāvi pie krusta (2. Pēt. 3:15).

Izturība ("hypomonē") turpretī pievēršas šī procesa galamērķim, raugoties uz noslēgumu. Ījabs ir šīs īpašības paraugs. Neskatoties uz visu, ko viņš izcietā, Ījabs neatlaidīgi raudzījās uz priekšu, uz galējo attaisnošanu, ko viņš cerēja iegūt. (Īj. 14:13-15, 19:23-27).

Ar ko tu tagad cīnies? Par ko tu esi lūdzis, kas vēl nav piepildījies? Cik bieži tu esi izjutis bezcerību? Pārdomā dažu iepriekš minēto Bībeles varoņu pārbaudījumus! Iedomājies, cik bezpalīdzīgi viņi reizēm jutās. Ko tu varētu mācīties no viņu ciešanām, kas varētu palīdzēt tev grūtā brīdī? _____

Caurredzami kā saules gaisma

Izlasi Jēk. 5:12! Komentētāji ir prātojuši, kāpēc Jēkabs zvērēšanu ir padarījis par tik svarīgu jautājumu. Pat ja viņa nodoms būtu aizliegt jebkādas šāda veida runas, kāpēc tas izklausās tā, it kā šis jautājums būtu svarīgāks par visiem citiem, par ko viņš ir runājis šajā nodaļā vai varbūt pat visā vēstulē? Vai tiešām tas ir tik svarīgs jautājums? Mums ir jāpatur prātā, ko mēs uzzinājām visā šīs vēstules izpētē: Jēkabs nav apmierināts ar virspusēju ticību vai reliģijas formu, neskatoties uz izsmieklu, ko mēs dažreiz par viņu dzirdam. Jēkabs ir pilnībā orientēts uz evaņģēliju, tik tālu, ka viņš uzliek standartus, kas mums ir pārāk augsti, lai tos sasniegtu bez Dieva piedodošās un spēku dodošās žēlastības. Mūsu vārdi atklāj, kas ir mūsu sirdis: "No pārpilnas sirds mute runā." (Mat. 12:34) Jēkaba teoloģija ir piesātināta ar Jēzus domāšanu, kas mums saka: "Bet es jums saku: jums vispār nebūs zvērēt – nedz pie debesīm, jo tās ir Dieva tronis, nedz pie zemes, jo tā ir viņa kājsols, nedz pie Jeruzālemes, jo tā ir lielā Ķēniņa pilsēta." (Mat. 5:34, 35) Daži cilvēki acīmredzot ir likuši savas galvas matus ķīlā, lai dotu garantiju par saviem vārdiem (36.p.). Bet Jēzus teica, ka tas viss ir ļauni: "Lai jūsu vārdi ir: jā, jā! un: nē, nē! – kas pāri pār to, tas ir no ļaunā." (Mat. 5:37)

Viss pieder Dievam, tai skaitā ikviens mats uz mūsu galvas (pat ja atsevišķos gadījumos to ir pavisam maz!), "tāpēc, apstiprinot savus vārdus, mums nav nekā, ko likt ķīlā, it kā tas būtu mūsu īpašums. [...] Visam, ko kristietis dara, jābūt tik caurspīdīgam kā saules gaisma. Patiesība ir no Dieva, bet krāpšana katrā tās izpausmē – no sātana." (E. Vaita "Domas no svētību kalna", 66., 68. lpp.) Skaidrs, ka Kristus neaizliedza zvērēšanu tiesā, jo, kad augstais priesteris lika Viņam zvērēt, Viņš neatteicās atbildēt un arī nenosodīja procesu, neskatoties uz daudzajām novirzēm no saprātīgas tiesas (Mat. 26:63, 64).

Vairākas lietas ir jāpatur prātā, runājot patiesību. Pirmā un galvenā – ka mēs reti kad zinām visu patiesību, pat paši par sevi, un tāpēc mums ir jābūt pazemīgiem. Otrā – runājot patiesību, tā vienmēr ir jāizsaka mīlestībā un tā, lai klausītāji tiktu pacelti.

Izlasi Ef. 4:15, 29 un Kol. 4:6! Lūdzot pārdomā šo pantu spēcīgo vēsti! Padomā, cik atšķirīga (un labāka!) būtu tava dzīve, ja tu Dieva žēlastībā stingri sekotu šiem norādījumiem. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elijas un Ījaba piedzīvojumus pārbaudījumu laikā un to nozīmi pēdējās dienās. Lasi E. Vaitas grāmatā "Pravieši un ķēniņi" nodaļas "No Jezreēlas līdz Horebam" 155.-166. lpp., "Ko tu šeit dari, Elija?" 167.-176. lpp., "Elijas garā un spēkā" 177.-189. lpp.

"Pacietīgi gaidīt un uzticēties, kad visapkārt valda tumsa, – ir mācība, kas jāapgūst ikvienam Dieva darba vadītājam. Neveiksmes dienā Debesis tos neatstās. Ārēji spriežot, visbezpaldīgākā, bet īstenībā visneuzvaramākā ir tā dvēsele, kas izjūt savu niecību un pilnīgi paļaujas uz Dievu. [...] Grūtības noteikti būs, bet dodieties uz priekšu! Tas stiprinās ticību un darīs jūs derīgus kalpošanai. Svētās vēstures ziņojumi nav rakstīti, lai mēs tos tikai lasītu un brīnītos, bet lai tā pati ticība, kas darbojās Dieva kalpos senatnē, varētu darboties arī mūsos. Arī šodien Kungs grib atklāties ne mazāk zīmīgā veidā, ja vien ir ticīgas sirdis, kas var kļūt par Viņa spēka kanāliem." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 174., 175. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mēs visi zinām līdzību par kviešiem un nezālēm, kas aug kopā līdz pļaujai (Mat. 13. nod.). Bet ko tas nozīmē, runājot par disciplīnu draudzē? Ko tas nozīmē, saskaroties ar atklātu sacelšanos vai atkrišanu mūsu rindās? Vai mums vienkārši jānoskatās, neko nedarot, sakot, ka tas viss tiks nokārtots, kad Kungs atgriezīsies? Acīmredzot ne. Kā mums vajadzētu izturēties pret nezālēm šīs līdzības gaismā un arī to piemēru gaismā, kur agrīnajā draudzē bija nepieciešama disciplinēšana, kā, piemēram, korintieši un galatieši. Īpaši padomājiet par tām nezālēm, kuru vienīgais mērķis, šķiet, ir aplāpēt kviešus un nekas vairāk?

2. Kārdināšanas un pārbaudījumi ir mums visiem. Kādi apsolījumi no Bībeles un no E. Vaitas rakstiem tev ir snieguši mierinājumu un palīdzējuši saglabāt ticību? Kuri Bībeles varoņi tev ir bijuši visnozīmīgākie grūtībās un/vai raugoties uz to, kas ir priekšā?

3. Jēkabs saka, lai mēs "nežēlojamies .. cits par citu" (Jēk. 5:9). Tomēr cilvēki, pat citi kristieši, var darīt kaut ko tādu, kas mūs apgrūtina un kaitina. Kā mēs varam mācīties mīlēt, piedot, paciest un pacelties pāri daudzām "maznozīmīgām" lietām dzīvē, kas var padarīt mūs saīgušus, viegli uzbudināmus – citiem vārdiem, padarīt par sliktiem lieciniekiem?